

leve, dog have været forhindrede deri, fordi de fra deres tidligere forholdsvis slet lønede Stillinger have ført en Gjæld med sig, som de nu maa afdrage. Naar nu det ærede Medlem mente, at Trangen i høiere lønede Stillinger ikke kunde være saa stærk som i de lavere lønede, fordi de ikke i samme Forhold kunde berøres af Konjunkturerens Forandringer, kan jeg delvis give ham Ret deri, idet den absolute Trang ikke kan være saa høj; men saa stiller man den Fordring til Thendehaverne af de saaledes lønede Stillinger, at paa en Tid, da der jo i det Hele er Fremgang i Landet, da navnlig de Besiddende, de producerende Klasser i usædvanlig Grad begunstiges, skal for dem det eneste Resultat af denne Fremgang være en stadig videregaaende Indskrænkning af de — lad mig kun sige — Nydelser, som de gennem deres Liv have vænnet sig til. Dette skal for de høiere stillede Embedsklasser være Resultatet af den stigende Konjunktur! At Regjeringen delvis har været af samme Mening som det ærede Medlem, fremgaar jo deraf, at den har sat en høiere Procent for de første 2,000 Kr. end for de næste 2,000 Kr. og slet intet Tillæg for de overskridende Lønningsbæleb udover 4,000 Kr. Resultatet deraf vil blive, at en Lønning paa 6,000 Kr. vil faae omtrent 12—13 pCt., medens Lønninger paa 2,000 Kr. ville faae 20 pCt. Der er altsaa en Erkjendelse af, at Konjunkturerne ganske vist ikke i samme Forhold berøre alle Embedsmænd; men saa vist som det maa indrømmes, at der ved Fastfættelsen af Lønningerne har været en forstændig Hensynstagen til det Arbejde, som ydes af Embedsmændene, saa vist skal det maatte indrømmes, at naar Konjunkturerne stige, som de ere stegne nu, naar Priserne paa Livsformødenhederne i det Hele stige som nu, og, lad mig tilføje, naar Fordringerne til Livet gennem alle de producerende Klasser stige, som de ere stegne, saa bør der ogsaa tages et billigt Hensyn til denne Klasse af Statsborgere. Naar det ærede Medlem siger, at man ikke saaledes kan forhøje Lønningerne, fordi Konjunkturerne stige, idet man da vil stille Embedsmændene anderledes end Andre, saa vil jeg spørge: Ere Embedsmændene stillede saaledes som Andre? Kan Embedsmanden vilkaarlig forlange sin Løn forhøjet, har han selv Skyld i Indflydelse paa Fastfættelsen af sin Løn? Deri er hans Stilling anderledes end Andres. Dette maa tillige gjælde som Svar paa den ærede sidste Talers Bemærkning om, at Lønningen er en Afford. Ja, Lønningerne fremkomme af Afford for de Arbejdere, som ikke ere Embedsmænd. Men jeg tror ikke, at man vil give Embedsmændene Ret til, saaledes som man indrømmer andre Arbejdere f. Ex. at gjøre Strike Berettigelse: Der er ingen Fare!). Ja, den Bemærkning har jeg hørt saa tit fra den Side. Der er ganske vist ingen Fare, for saa vidt man anser det for ligegyldigt, hvem man faar til at bestrebe Statens Embeder. Men jeg

kan forstikke De Herrer, at dersom man ikke vil komme dertil, at man vil sætte Statens betroede Stillinger til Licitation til Indtagelse af de lavest Bydende, skal man finde sig overordentlig slet tjent ved at negte Embedsmændene den Løn, som deres Stilling i Forhold til den Klasse af Medborgere, med hvilken de med Rette kunne fordre at stilles lige, gjør nødvendig. Thi man kan ikke betragte Embedsmændene alene som staaende for sig selv, men maa tillige betragte dem i Forbindelse med det Samfund, hvori de befinde sig, og saa se, om der ikke gennem dette Samfund i det Hele gaar saaledes stigende Fordringer til Livet, at der hører en overordentlig høj Grad af Resignation til for Embedsmændene for ikke at gaa med (N. Olsen: Hvor skal det ende?). Ja, hvor skal det ende? Det spørger jeg tidt mig selv, naar jeg ser den Maade, hvorpaa det ærede Medlems Standskasser bruge Penge. Det ærede Medlem for Malborg Amts 5te Valgfreds søgte en af sine væsentlige Indvendinger imod det foreliggende Lovforslag deri, at det skulde være urigtigt, saa snart Priserne paa Livsformødenhederne stige, da at komme med en Lov om Forhøielse af Embedsmændenes Lønninger. Men det er jo saa langt fra slet, at man tvertimod har ventet og ventet og atter ventet gennem de stadig opadgaende Konjunkturer med at komme med den nu foreslaede Forhøielse. Det er jo hverken i Saar eller i Dag, at denne Stigning er begyndt, men i Løbet af det sidste Par Aar er den kommen til et saadant Loppunkt, at jeg med det ærede Medlem meget vil haabe, at den ikke yderligere forøges; jeg vil endog saa haabe, at nogen Tilbagegang skal finde Sted. Men jeg kan forstikke det ærede Medlem, at selv om en Tilbagegang finder Sted, vil det for de allerfleste Embedsklasser ikke blive af nogen saadan Betydning, at den oprindeligt satte Lønning vil vise sig tilstrækkelig. For at tage de Lønningsklasser, jeg selvselgelig bedst kjender, nemlig de militære, skal jeg gjøre opmærksom paa, at Gjennemsnitslønnen for Militære i 1864—66 — ja nu kan jeg ikke finde det, men jeg kan nævne det procentvis — var 11 pCt. høiere, end den er nu, og Gjennemsnitslønnen for militære Embedsmænd er nu efter den sidste Bestemmelse, som vi vedtog her, hvorefter Kommunerstatterne i Gjennemsnit bleve satte til 2 pCt., nogaagtig 8 pCt. høiere end efter Lønningsloven af 1842. Nu tror jeg, at aldrig Nogen har paastaet, at de Lønninger, som bleve bestemte for Hæren i 1842, skulde have været i nogen overdreven Grad for høje, men derimod tror jeg med Bestemthed at turde paastaa, at Livets Dyrhed fra 1842 til Dato er stegen temmelig meget mere end 8 pCt. — Naar der fra flere Sider er anført over, at der ikke i denne Lov er medtaget en Lønningsforhøielse til de Menige, hvormed Alle synes at være enige, saa kan jeg godt forstaa, at det ikke er slet, fordi denne Lov handler om Forhøielse